

Da de ud paa Natten endelig kom til Ro, var Beslutningen taget. De vilde forlade Landet og prøve Lykken i Avstralien. Ved at sælge deres Bohave mente de at kunne skaffe sig de nødvendige Rejsepenge; og forøvrigt ejede Doktoren i Fællesskab med sin Broder en Obligation, der var en Arv fra deres sparsommelige Far.

Den næste Morgen forbavsede han Meta ved at erklære, at han en af Dagene vilde tage ind til Johannes for at sige ham Farvel.

„Jeg kan paa den Maade ogsaa nemmest faa det ordnet med Salget af Obligationen,“ sagde han. „Det bliver ellers til saa meget Skriveri.“

„Det maa du gøre, som du selv synes, Povl. Men det vil jeg sige dig, at *mig* faar du ikke med derhen. Og skulde Johannes komme her paa Genbesøg, saa dyrer jeg mig ikke for at sige ham lige op i Ansigtet, hvad han har paa sin Samvittighed.“

„Saa vil jeg forhindre, at han kommer. Men det har vist forresten ingen Nød.“

„Jeg begriber dig ikke, Povl! Det er ikke til at blive klog paa, hvordan du egentlig har det med Johannes. Først driver han sin Kæreste til Fortvivlelse, og nu jager han sin eneste Bror ud af Landet — ja, du kan godt ryste paa Hovedet, men det er, som jeg siger! Siden den Dag, da du mødte ham paa Gaden og han ikke vilde kende dig, har du ikke haft Ro paa dig. Det har jeg godt mærket.“

„Du veed, jeg betragter Johannes som en syg Mand. Jeg tror i Grunden, at han ofte selv lider under sine Tvangstanker. Jeg vil i al Fald ikke rejse uden at have sagt ham det sidste Farvel. Og nu taler vi ikke mere om ham. Nu tager jeg ind til Lloyds-Agenten for at høre om Skibslejlighed.“

Dagen efter søgte han Broderen, men traf ham ikke hjemme. Han skrev da et Brev, fortalte, at han havde bestemt sig til at udvandre, og opgav en Tid, da han igen vilde søge ham.

„Det falder naturligvis hverken Meta eller mig let at bryde op fra Hjemmets Jord,“ skrev han. „Men jeg kan altsaa ikke bruges her, og Martyriets Tornekroner klør min Pande ikke efter. Vore Medmenneskers Taabelighed skal ikke faa Lov til at for-